

Chánh Kinh Báo

NĂM THỨ XVI

THÁNG BẢY 1951

SỐ 177

TỰC-BẢN SỐ 8

Chủ-nhiệm kiêm

chủ-bút :

Mục-sư : **ÔNG-VĂN-HUYỀN**

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

TÌNH THƯƠNG-YÊU CHĂNG HỀ HƯ-MẮT

«Tình thương-yêu chẳng hề hư-mất bao giờ. Các lời tiên tri sẽ hết, sự ban cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông-biết hầu bị bỏ..... Nên bây giờ còn có ba điều này: đức-tin, sự trông-cậy, tình thương-yêu; nhưng điều trọng hơn hết trong ba điều đó là tình thương-yêu» (I Cô-rinh-tô đoạn 13: 8, 13).

ĐỌC mục này trên số báo tháng 6 vừa qua, chắc các bạn cũng như tôi, trăm miệng một lời kêu lớn lên rằng: Hãy tẩy-chay tình thương-yêu hay hư mất kia đi! nhứt-dịnh không bao giờ dung-chịu nó một giây-phút nào, dầu nó đến bằng màu-sắc gì cũng quyết cự-tuyệt.

Vâng, điều ấy tốt lắm, phải lắm, và nhứt-dịnh tẩy-chay cả trăm phần trăm rồi. Song cái nhà đã quét sạch mà cứ để vô-chủ thì cảnh-huống sau này nó càng khốn-nạn hơn trước gấp bảy lần lạng! Vậy nếu các bạn không mau mau lo tránh gấp cái họa «Đuổi cạp cửa trước mà để muông sói vào cửa sau» thì càng nguy-khốn bội-phần. Dường ấy các bạn phải lo sao cho cái người của các bạn và cả nhà của các bạn đều được hoàn-toàn cai-trị bởi **TÌNH THƯƠNG-YÊU CHĂNG HỀ HƯ-MẮT** thì đời sống các bạn và gia-đình các bạn sẽ là một trang giấy vừa to vừa đẹp, nổi bật đầy những chữ của cả 13 câu kim-ngôn trong thư Cô-rinh-tô thứ I đoạn 13, khiến ai ai cũng đọc được một cách rất dễ-dàng và rất cảm-động cùng lớn tiếng ngợi-khen Đức Chúa Trời là sự thương-yêu.

I. GIÁ-TRỊ CỦA TÌNH THƯƠNG-YÊU KHÔNG HỀ HƯ-MẮT

Quyết rằng ngoài 3 câu đầu của thư Cô-rinh-tô thứ I đoạn 13 ra, ta chẳng có thể tìm được một lời nào đề chỉ tỏ cái giá-trị tuyệt-đối của **TÌNH THƯƠNG-YÊU KHÔNG HỀ HƯ-MẮT** được. Bởi nó

Trời hơn cả sự tri-thức. — Các nhà học-giả đã nói cái học là cái không thể đánh giá được, vì nó là cao-quí quá. Song ở đây (I Cô 13: 1, 2a) cho ta thấy dấu có người học được hết thầy các thứ tiếng của cả loài người, và hơn nữa lại biết đến cả tiếng của thiên-sứ đi nữa (hôm nay ai biết được mười mười lăm thứ tiếng của các nước thì ta coi là quý-quá lắm rồi) mà thiếu tình thương-yêu đó thì nó cũng chỉ như cái đồng-la hay cái chập-chỏa vang tiếng thôi. Lại dấu có tài biết được và nói tiên-tri được cả việc vị-lai, rõ được tất cả các lẽ huyền-bí của tạo-vật, có thể làm cái người thông-biết cả các việc trên trời dưới đất và giữa loài người, mà không có tình thương-yêu đó thì thấy đều không ra gì cả.

Trời hơn cả đạo-đức. — Ở đời, cái đạo-đức cũng là cái không thể đánh giá được, dầu vậy ở đây (I Cô 13: 2b, 3) nói phồng khiến có cái đạo-đức cao đến nỗi đời núi được, sâu rộng đến nỗi đem cả cửa-cải mình mà phân-phát cho kẻ nghèo-khó, hi-sinh cả tánh-mạng của mình đi nữa mà không có tình THƯƠNG-YÊU này thì cả cái đạo-đức kia cũng đều ra vô-ích.

Dường ấy tình THƯƠNG-YÊU này cao-quí ta còn mong lấy gì mà định giá được. Tôi dám nói rằng ai định giá Đức Chúa Trời được thì mới có thể định giá tình yêu-thương này được, vì «Đức Chúa Trời là thương-yêu». Thế mà Đức Chúa Trời vui lòng đem cả sự thương-yêu ấy để trọn trong đời sống của chúng ta bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, thì đời sống của chúng ta nó quý-báu biết là ngần nào, ta há tự-khinh mà không nhìn-nhận và không giữ lấy cái chơn giá-trị ấy sao! Nếu muốn chứng thực cái chơn giá-trị của TÌNH THƯƠNG-YÊU CHẴNG HỀ HƯ-MẤT ấy, ta phải tỏ ra cái

II. CHƠN-TÁNH CỦA TÌNH THƯƠNG-YÊU KHÔNG HỀ HƯ-MẤT

Chơn-tánh của tình thương-yêu này đã được chụp-hình và thu-thanh trọn vẹn trong câu 4 đến 7 của thơ Cô-rinh-tô I đoạn 13 này. Ta cứ dỡ bức ảnh truyền thần này ra mà ngắm-nghĩa cho kỹ, càng xem ta càng thấy đẹp, cái đẹp tuyệt-diệu của nó thật không có người thứ hai nào suốt đông tây xưa nay có thể vẽ nổi cái chơn-tánh của tình thương-yêu ấy như vậy được. Mở cái máy thu-thanh này ra mà nghe, nghe hoài nghe mãi nghe không chán từ lời từ chữ của 4 câu vượt quá vàng ngọc đây. Nó tả rõ cái chơn-tánh của tình thương-yêu không-tiền khoáng-hậu trong lịch-sử nhơn loại ta.

Cả hình-ảnh và thanh-âm của tình thương-yêu này đã thu trọn trong

Chúa Jê-sus-Christ; mà Ngài lại vui lòng bày tỏ và hơn nữa sẵn-sàng đầy-dẫy ở trong những kẻ thuộc về Ngài, dầu-phục Ngài không điều-kiện, và thuận theo Ngài trọn-vẹn. Người ấy hẳn có thể ngôn hành dặt được chơn-tánh này đến nỗi viết rõ mấy câu kim-ngôn xưa nay chưa từng có đây. Bởi người ấy đã nói: «Tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác-thịt, ấy là tôi sống trong đức-tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi và đã phó chính mình Ngài vì tôi».

Người sống bởi tình thương-yêu này luôn luôn chăm tìm ích-lợi chung cho anh em, đem vinh-hiễn cho Chúa, không bao giờ lo trả lời cho câu hỏi: «... ích gì cho tôi? lợi gì cho tôi?» chẳng bao giờ bức-tức khó chịu thấy người khác hơn mình, trái lại rất vui-mừng thấy anh em mình thành-đạt và được ơn hơn mình.

Chơn-tánh của tình thương-yêu này không bao giờ mượn màu-sắc thương-yêu để tự-tự tự-vệ, song luôn chỉ dùng tình ấy để làm nên và gây-dựng kẻ khác. Người có sự thương yêu này dầu có khi chịu lầm người khác, chớ chẳng hề khiến cho ai bị lầm mình. Người có chơn-tánh này rất vui tươi khi nghe Chúa hỏi: «Người yêu ta chăng?» Và không hề ngập-ngừng đáp: «Lạy Chúa, Chúa biết tôi yêu Ngài!».

III. NIÊN-TUẾ CỦA TÌNH THƯƠNG-YÊU KHÔNG HỀ HƯ-MẤT

Tình thương-yêu này sống bao nhiêu tuổi! Còn đến chừng nào! Thơ I Cô 13: 8-12 đây trả lời quả-quyết rằng: «... chẳng hề hư-mất bao giờ». Bởi tánh chất nó không như gỗ, cỏ khô, rơm-rạ, nên dầu phải thử lửa cũng chỉ sanh sự ngợi-khen và tôn-trọng mà thôi. Tình thương-yêu này

TÌNH THƯƠNG-YÊU CHĂNG HỀ HƯ-MẤT

(Tiếp theo trang 2)

là của Đức Chúa Trời Hằng-hữu, Ngài đã ban cho chúng ta trong Con-một của Ngài; nay Con-một của Ngài là sự sống của ta, thì Ngài còn đến đời đời ắt sự ấy trong ta cũng còn đến đời đời vậy. Công-việc do tình thương-yêu này cũng còn đến đời đời.

Với tình thương-yêu này không có thời-gian, nên cũng chẳng hề theo thời-gian mà sống, chẳng hề bị bó-buộc bởi thời-gian, chẳng vì thời-gian mà hoạt-động. Bởi thế, người sống trong tình thương-yêu này dạn-dĩ và lớn tiếng tuyên-bố rằng: «Tôi sẽ ở trong nhà Đức Giê-hô-va cho đến lâu dài». Và tôi làm việc chẳng phải vì đồ ăn hay hư-nát, nhưng vì đồ ăn còn lại đến đời đời.

Ôi! Ai có thể đánh giá được tình thương-yêu không hề hư-mất? Ai có thể vẽ rõ cái chơn-tánh tốt-đẹp của tình thương-yêu không hề hư-mất? Ai có thể đếm được tuổi của tình thương-yêu không hề hư-mất. Chỉ có kẻ nói được rằng: «Chúng ta đã biết và tin sự thương-yêu của Đức Chúa Trời đối với chúng ta. Đức Chúa Trời tức là sự thương-yêu, ai ở trong sự thương-yêu là ở trong Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời ở trong người ấy».

Vậy, hỡi các bạn, ta cùng nhứt-quyết cây Thánh-Linh của Đức Chúa Trời mà luôn tỏ ra hoặc ăn hoặc uống hoặc làm sự chi khác hãy làm bằng chính cái TÌNH THƯƠNG-YÊU KHÔNG HỀ HƯ-MẤT. — T. K. B.